

A forrás

10. Kérdések

Francis vasárnap ment életében először templomba. Talán ott többet fog majd Istenről megtudni. De a prédikációból semmit nem értett, és a közepénél abba is hagyta a figyelmet. Így aztán azzal telt el az istentisztelet, hogy dobolt a cipősarkával és Tykén gondolkozott. Habár a templomban semmit sem értett, a tanyán uralkodó szeretet felett azonban nem lehetett napirendre térni. Francis nagyon hamar megállapította: ahol az apa és anya igazán szeretik egymást, ott a gyerekek boldogok, szorgalmasak, és senkinek sincs kedve a másikkal verekedni vagy veszekedni. Ebben a házban sokat kacagtak, és öröm volt közöttük lenni.

Az összetartozás kötelékét akkor érezték a legszorosabbnak, mikor vacsora után együtt ültek a kandalló előtt, s Glenly úr a Bibliából olvasott és imádkozott. Ezen a héten estéről estére mind többet hallottak arról, amit Jézus közvetlenül halála előtt mondott tanítványainak. Francis arra gondolt, hogy a tanítványoknak nagyon sokáig fent kellett maradni az utolsó estén, ha annyi mindent végighallgattak. Viszont ezen az egy szón kívül, hogy „szeretet” nem sokat értett az egészből, de ez újra meg újra előfordult. Úgy látszik, Jézus ezt nagyon fontosnak tartotta.

A tanyai munka azonban csalódást jelentett. Ez az udvar egészen más volt, mint az ő kis játék-tanyája, vagy azok a gazdaságok, melyekről könyvekben olvasott. John bácsi nagyon ügyelt, hogy ne menjen a gépekhez.

Voltak azért szép pillanatok is. Szívesen csatlakozott a többiekhez esténként, mikor a teheneket összeterelték. Ilyenkor előrefutott, hogy az istállótól nézze végig, amint az állatok lassú menetben megérkeztek az etetésre. Tetszett a gépek zümmögése, és kedvteléssel figyelte, mint csobog a tej a nagy, lehűtött sajtárokba. Még szebbnek találta, mikor a borjúkat itatták, és derült rajtuk, amint ügyetlen lábön körbefutkostak, bökdösték egymást, és közben orrukat a habos tejbe dugták. Idősebb korukban öklelőztek a fejükkel, és hadakoztak az ennivalóért. John bácsi csordája negyven fajtisza frieslandiból állt. Pár tehén éppen a napokban borjadzott. Egy emlékezetes éjszakán valamennyien ott kuporogtak fürdőköpenyben a szalma tetején, és figyelték, hogy jön világra egy kisborjú.

De legjobban a folyót szerette. Amikor csak elszabadulhatott, futott a part mentén, nézte

a hattyúkat, kacsákat, vízijércéket, és pusztá kedvtelésből köveket hajigált utánuk. Felfedezte a duzzasztógátat is, és meglepődött, milyen alacsony lett a vízállás a száraz március után. Miért is féltek annyira? Elballagott addig a helyig, ahol a folyó mellékága a főfolyamba torkollt, és letaposott helyeket talált a parton, ahova a jószág kora reggel inni járt.

Egy napon Martinnal együtt átmázolták a kis csónakot. Mikor a festék megszáradt, elővették az evezőket, és egy kis kirándulást tettek. De ez nem volt olyan izgalmas, mint az első, mert megakadtak a nádasban.

Szerette Martint, de titokban túlságosan jó kisfiúnak tartotta, aki az otthonával, iskolájával, a falusi cserkészcsapattal és a vidéki élettel tökéletesen elégedett volt. Francis remélte, hogy ezt-azt elhitethet vele. Egy napon, mikor a folyóparton kószáltak és a nádasban hattyúfészket kerestek, megragadta az alkalmat. A bárányok éppen szörnyű lármát csaptak a szemközti réten, és Martin elmesélte, hogy néhány fiú megpróbált hattyútojást lopni. A rendőrség kereste őket, mert a hattyúk a királynő tulajdonát képezik és királyi védelem alatt állnak.

Ó – mondta Francis –, az semmi. Mielőtt idejöttem, egy bandához tartoztam, amelyik késekkel, bombákkal, meg hasonlókkal volt felszerelve. A rendőrség elcsípett, de semmit nem tudtak kiszedni belőlem. A rendőröket könnyen az orruknál fogva lehet vezetni.

– De mit csináltatok a késekkel meg a bombákkal? – kérdezte Martin.

– Hát ... hát ... autókerekeket szúrtunk ki, telefonfülkéket zúztunk össze, meg ... embereket röpítettünk a levegőbe.

– Miért? És minek?

Francis tétovázott. Erre nem tudott válaszolni. Tulajdonképpen minek is tették?

– Csak úgy tréfából – felelte vonakodva.

– Hát szerintem ez nem tréfa. És fogadok, hogy azok, akiket a levegőbe röpítettetek, szintén nem tartották annak. Azonkívül el sem hiszem. Gyerekeknek nem szokott bombájuk lenni. Nézd csak azt a két hosszú farkú cinkét! Azt hiszem, fészket akarnak építeni. Maradj nyugton és figyelj!

Francis sötét pillantást vetett Martinra, aki mozdulatlanul állt a fecskefű és a margaréták között. Úgy látszik, ezt sokkal jobban érdekli két buta kis madár, mint Francis veszélyes hőstettei.

A kis Chrisnél sem járt több sikerrel. Egyszer együtt ültek Chrisszel a lépcsőn, és lekváros kenyeret ettek. Chris izgatottan ugrándozott.

– Ma este megyek a kis cserkészek közé, és felveszem az új egyenruhámat – jelentette be. – Te is jársz a cserkészekhez, Francis?

– Nem – gúnyolódott Francis, pedig tulajdonképpen nagyon szeretett volna járni. – Az ilyesmi csak anyámasszony katonáinak való. Én egy igazi bandához tartoztam, mielőtt idejöttem. Azok éjszaka puskával és késsel jártak az utcán.

Chris ránézett. Nem látszott sem megdöbbenetnek, sem túlzott érdeklődést nem mutatott, inkább szórakoztatta a dolog.

– Na, és mit csináltatok? – kérdezte. – Embereket öltetek?

Francis óvatosan körülnézett, nincs-e Alison néni a közelben, aztán elevenen ecsetelte Chrisnek saját gonosztetteit. Chris csendben hallgatta.

– Hát igen – mondta végül. – Te nem vagy olyan okos, mint a papám. Neki volt egyszer egy tehene, amelyik már majdnem elpusztult, de ő újra életre keltette. Sokkal okosabb dolog valakit feléleszteni, aki halott, mint valakit halottá tenni, aki él. Szerintem legalábbis.

Francis feladta a próbálkozást. – Mit értesz te hozzá! – mormogta. – Te meg az unalmas cserkészeid!

Felment a szobájába és egy darabig ott duzzogott. Mivel ez tilos volt, azért is ráfeküdt piszkos csizmával az ágyra. Úgy vágyódott az anyja után, sőt a banda után is. De a kérdések nem hagytak nyugtot neki. Miért tették azokat a dolgokat? Valóban kedvtelésből? A gyógyítás, a segítség nem jobb mégis, mint a rontás, zúzás? Nem jobb szeretni, mint gyűlölni és veszekedni? Tíz napja volt a tanyán, és annyi érdekes új gondolata támadt. Minden teljesen összekuszálódott benne.

Később egyedül ült a konyhaasztalnál; unatkozott és duzzogva lapozgatott egy újságban. John bácsi elment fejni, Katie valami rádióadást hallgatott, ami őt egyáltalán nem érdekelt, Alison néni pedig vasalt. Martin és Chris a cserkészekhez mentek, és hívták, hogy menjen ő is. De azok után, amiket mondott róluk, nem dönthetett úgy, hogy a meghívást elfogadja. Gondolta, hogy kiagyal valami kifogást, és majd jövő héten velük megy. Tekintete ezalatt ide-oda kószált a szobában, és szokás szerint megakadt a rosszul írt falimondáson.

– Alison néni – kérdezte hirtelen –, hol van Isten?

Alison néni majdnem elejtette a vasalót. El is felejtkezett az asztalnál ülő kedvetlen

fiúról.

– Isten? – ismételte. – Ő ... ő mindenütt jelen van. – Kis szünetet tartott és gondolkodott. – Minden, amit láatsz, Francis: a virágok, a folyó, a borjúk, a madarak, a csillagok, minden élet, minden szín és szépség ötle van. Isten olyan, mint egy csodaszép folyónak a forrása.

– Igen, de hol van? – tartott ki a kérdés mellett Francis.

Az asszony kikapcsolta a vasalót és odaült mellé.

– Ez fontos kérdés, Francis – mondta –, mert addig nem leszel boldog, míg Istent meg nem találsz. Minden szeretet, minden boldogság tőle jó, és ő szeretné, hogy megtaláld. Szeret téged és eljött hozzád ...

– Micsoda? – kérdezte ámulva Francis.

– Igen, Jézusban jött el hozzád. Mi Istent nem láthatjuk, ezért emberré lett. Jézus azt mondta: „Aki engem látott, látta az Atyát” vagyis az Istent. Figyelj jól, amikor esténként Jézusról olvasunk. Ha megismered Jézust, akkor Istent is kezded megismerni. Isten Jézusban mutatta meg hozzánk való szeretetét. Jézus egész életében szeretett, gyógyított, segített és végül meghalt, mert annyira szeretett bennünket. Erről majd holnap este fogsz hallani, mert holnap lesz az előestéje nagypénteknek, melyen arra emlékezünk, hogy Jézus csaknem kétezer évvel ezelőtt meghalt a kereszten. A világ minden táján vannak emberek, akik megünneplik ezt a napot.

Lassan beszélt, mert nem tudta, hogy magyarázhatná meg legjobban ezeket a dolgokat.

Francis az ablakon át az utolsó halvány fénysugarat figyelte, mely a partmenti jegenyesor mögött volt látható. A beszélgetés új irányba terelte a gondolatait.

– Minden folyónak van forrása, ugye? – kérdezte.

– Igen.

– És hol van ennek a folyónak a forrása?

– Nem tudom, de megérdeklődhetem. Valahol fenn a hegyekben kell lenni a forrásnak, mely a földből tör elő. Kis ér lesz belőle, mely a sok esőtől, ami ott esik, egyre nagyobb és nagyobb lesz. Aztán további erecskék futnak bele és ahová csak folynak, mindenütt szép zöld lesz a vidék.

Francis hallgatott. Abból, amit Alison néni mondott, sok minden elrepült a feje fölött. De két dolog megmaradt, ugyanis minden, ami a folyóval összefüggött, valósággal rabul ejtette. „Isten olyan, mint egy csodálatos folyónak a forrása” „... minden szeretet és boldogság tőle való „

Ebben a pillanatban belépett Kati, felgyújtotta a villanyt, és felkínálta, hogy elkészíti a vacsorát. Kati tizenöt éves, hosszú szőke hajú leány volt, magas és nyúlánk. Nem szerette Francist, és az volt a véleménye, hogy szülei nagyon elnézők vele. Francis ugyancsak ki nem állhatta őt. A jelenlétében nem akart beszélni. Azért kiment az alkonyatba, ahol friss fű, virágzó barkák illata és tehénszag keveredett. Leballagott a folyóhoz.

A nádasban, ahol a hattyúk és vízi jércék megkezdték a költést, valami csobogást hallott. Vízipatkány pacskolt a sárga folyóban, és Francist alaposan megijesztette. „Isten olyan, mint egy csodálatos folyónak a forrása ...” –, „... minden szeretet és minden boldogság tőle származik ... „ Ha megtalálhatná valahogy ezt a forrást, valószínűleg boldog lenne ... és talán apa és anya szeretnék egymást ... Glória persze eltűnne ... és anya meggyógyulna és Wendy nem kezdené többé a civakodást és Tyke nem akarná többé összeverni.

Mit is mondott még a néni? Megpróbált visszaemlékezni. „Ha Jézust megismered, akkor elkezded Istent is megismerni.” Elhatározta, hogy ma este jól odafigyel.

11. A forrás

Francis most nagyon figyelt az esti áhítatnál, és mivel érdekes volt a történet, sok dolgot tanult. Megtudta, hogy halt meg Jézus nagypénteken, mivel szerette az embereket: és rossz cselekedeteikért magára vette a büntetést. Azt is megtanulta, hogy Jézus húsvét reggelén feltámadt, hogy él és továbbra is szeret. Aztán történeteket olvastak Jézus földi életéből: mindig segített, gyógyított és szeretett. Francis egész idő alatt ezt hallotta: szeretet, szeretet, szeretet.

Mindez nagyon szép volt, de Francisinál nem változott semmi. Még mindig kövekkel hajigálta a kacsákat, és mindenre kész volt, amivel Katie bosszanthatta. Ha senki nem látta, egyszerűen elcsent valami jobb falatot a kamrából és magával vitte a folyóhoz. Valótlan történeteit továbbra is mesélgette.

Anyja jobban van, közölték vele, ezért remélhető, hogy hamarosan mindnyájan hazatérhetnek. Anyját nagyon szerette volna viszontlátni, de haza nem akart menni. Ott minden ismét előről kezdődne. Megint ott lenne apa és Glória, Wendy kezdené a civakodást, és Tyke csak az alkalomra lesne, hogy jól elverje. Mivel minden maradt a régiben, nem lehetett előre látni, hogy végződnenek a dolgok.

A húsvéti szünet szinte elszállt, mert mindig volt valami tennivaló. Francis, Martin és Chris segítettek a gazdaságban, vagy a csónak körül foglalatostkodtak. Az egyik szigeten kis kunyhót építettek, halásztak, fészkeket kerestek. Francisnak minden tetszett, de legboldogabb a folyónál volt. Nem tudott volna számot adni róla, miért vonzotta annyira. Talán azért, mivel első nagy kalandja a folyóval volt kapcsolatban. Vagy mert éppen a folyó sodorta oda John bácsi lábához. Egyszerűen el volt ragadtatva tőle, és követte útját a térképen. Az ágyban fekvé arról ábrándozott, hogy a folyó egyre szélesebb lesz, nagy városokon folyik keresztül, és végül beletorkollik a tengerbe. Gondolatban néha visszafelé követte a folyó útját, egészen a forrásig, messze fel a hegyekbe, ahol az első ezüstös csepp felfakad a földből és patakká dagad. Majd egyszer, ha idősebb lesz, szeretné végig követni a folyó útját.

Már csak három nap volt hátra a húsvéti szünetből. Katie örült, Martin sóhajtozott, hogy nemsokára kezdődik megint a tanítás. Az esti áhítat után John bácsi bejelentette:

– Holnap sok munka lesz a kertben. A gyepet meg kell nyírni, a virágágyakat kigyomlálni és a komposztot beásni a vetés alá. Ha mindnyájan szorgalmasan segíteni fogtok, elvégezzük. S akkor holnapután csinálunk egy szabadnapot. Martin, Francis és Chris velem jöhetnek a marhavásárra, anya pedig élvezheti itthon a pihenést. Kati, ha akarsz, te is jöhetsz.

– Holnap segíték, csütörtökön pedig befejezem a fogalmazásomat – mondta Kati, aki nagyon kötelességtudó volt.

– Viszont akkor az egész házban egyedül leszel – szólt édesanyja. – Néhány dolgot ugyais el kell intéznem a városban.

– Nagyszerű! – felelte Katie. – Szeretek egyedül itthon lenni, akkor legalább nyugalom van – és jelentőségteljesen Francisra nézett, aki szívesen kalimpált a zongorán. Igazi veszekedés még sosem volt köztük, mert Francishoz képest Kati szinte felnőttnek számított. De a leány mondott már néhány dolgot neki, amit Francis nem akart elfelejteni. Majd egy napon még visszafizeti a leánynak. Felment a szobájába és bosszúsán dörmögött magában. Nem volt kedve holnap dolgozni. De Kati biztosan nem fogja szem elől téveszteni. Lesni fogja, hogy fülön csípje, ha elpárologna a munka mellől.

Ez minden, csak nem kellemes. Hiszen nem szolgál ő, és amihez nincs kedve, azt nem fogja megtenni. Talán valami egészen mást fog csinálni.

Katie iránti gyűlölettel és bosszúvággyal aludt el. De csodálatos álmot látott. Azt álmodta, hogy a folyó mentén eljutott egészen a forrásig. De a folyóág kiszáradt, és a part

olyan repedezett és száraz volt, mint a puszta, ahogy a tankönyvekben ábrázolják. Akkor egy patakot látott a hegyről lefutni, és ahova csak a víz eljutott, mindenütt szépség és élet fakadt, gólyahír és zöld levél bújt elő. Az élő víz folyama, mondta magában. Amikor felébredt, az ablakon beáradt a napsugár, és kint megszólalt az első kakukk. Élő víznek folyama, ismételte, és gondolkodott, hol is hallotta már ezeket a szavakat. Biztosan a templomban.

Egy ugrással kipattant az ágyból, és csupasz bőrén érezte a nap melegét. Igazán nem akarta, hogy nevetlennek lássák. Hanem az álom kapcsán jó ötlete támadt. Nemsokára kezdődik megint az iskola, szüksége lenne egy napra, amikor azt csinálhatja, amit akar. John bácsi mindig korán kelt, de nem annyira korán, mint ő ma. Talán most lenne itt a jó alkalom. Begyömöszölt pár szelet kenyeret meg egy kis kolbászt a zsebébe, és az asztalon hagyott egy cédulát, melyen ez állt: „Kerékpárral elmentem. Visszajövök. Szívélyes üdvözlettel, Francis.”

Előhozta kerékpárját a garázból, és megkönnyebbülten fellélegzett, hogy a fák oltalma alatt elkarikázhatott. Követni akarta a folyót úgy, hogy lehetőleg a part közelében maradjon. Számolt vele, hogy a hegyi forrást nem éri el, de olyan messzire akart menni, amennyire csak lehet. A távolban több erdő fedte domb volt látható.

Sövény szegélyezte az utat, amin kerékpározott, és csakhamar megállapította, hogy az úton maradni és ugyanakkor a folyó irányát követni, lehetetlenség. Máris szem elől veszítette. Ezért mikor a következő falut elérte, megkérdezett egy barátságos benzinkutast, nem rakhatná-e le a kerékpárját, mert gyalog akar továbbvándorolni. A férfi nagyon készséges volt, még az utat is megmutatta, amely a folyóhoz vezetett. Sőt, adott Francisnak egy zacskó burgonyaszirmot. Francis tovább gázolt a kankalinok közt, és a szabadság érzése, a napsütés feletti öröm, a madarak éneke, a férfi szívélyessége és a sült burgonya szinte megszépítették ezt az áprilisi reggelt, amit Francis nem fog elfelejteni, amíg csak él.

A folyó útját azonban még gyalog sem volt egyszerű követni. Itt-ott gyalogútra talált a parton, de nem egyszer sövényen vagy szöges dróton kellett átküzdenie magát, vagy éppen fiatal vetések mentén talpalt. Több kilométert tett meg. A kora reggeli árnyak megrövidültek, az idő felmelegedett. A folyó azonban nem akart keskenyedni.

Minden újabb lépés tele volt meglepetéssel. Elért egy árnyas erdőt, melynek az alját mintha teleszórták volna csillagvirággal. Itt egy kicsit megpihent, hogy útravalóját elfogyassza. A bükkfák ágain mint zöld fátyolon át a napsütött víztükörré látott. Kicsit később megcsodált egy jégmadarat, mely valami lyukból röppent ki, és a víz fölött lebegett. A parton fűszernövények illatoztak, és az egyik mezőben nyuszi család hegyezte a fülét. Francis egy pillanatra sem érezte magát egyedül.

A folyó zúgása, csobogása, a juhok, bárányok bégetése társaságot jelentett számára. Minden időérzékét elvesztette, és ment, ment egyre tovább. Vidáman maga elé képzelte a bosszankodó Katie-t, vagy egyszerűen csak a folyóra gondolt.

„Élő víznek folyamai” – dünnyögte magában.

„Egy csodálatos folyónak a forrása.”

Ahogy az idő délutánba hajlott, nagyon meleg lett. Minél tovább jutott, annál dombosabbá vált a vidék a folyó mindkét oldalán. Francis észrevette, hogy már-már elérte a hegyeket.

„Messze, messze a hegyek között” – így mondta Alison néni. Talán már is ott van? A folyó kissé keskenyebbnek látszott és Francis nem tudta, hogy éppen ezért sokkal mélyebb.

És akkor – éppen megkerülte a rétnek egy csücskét – megtalálta: megtalálta a kicsi patakot, melynek tiszta vize aranybarna kövek között sietett tova és a folyóba ömlött. Mocsaras partján nefelejcs és mezei boglárka virított. A patak egy kis völgyön keresztül tört magának utat. Francis feltekintett. Talán megtalálná a forrást, ha követné a patakot addig a hegyig. Két szandálját összekötötte egy zsineggel, és vállára vetette. Aztán megindult a patak

mentén a hegytető felé.

Nem volt mindig könnyű, mert meredek hegyoldalt kellett megmásznia, és a patak pajkos kis vízesésekben zúdult le a völgybe. Sokszor páfrány- vagy fücsomóba kapaszkodva tudta csak felhúzni magát. Majd a völgy ismét tágas, margarétával telehintett tisztássá szélesedett. A folyó most alatta kígyózott, mint csillogó ezüstszalag, szomorúfüzek és égerfák között kanyarogva, és eltűnt egy dombhajlat mögött. Mégis várnia kell, míg felnő, hogy a nagy folyó forrását meglássa. De ez itt elérhető távolságban volt. Csak a csúcsra kell még feljutnia.

Francis már majdnem elérte a célpontot. Megpillantott egy legelőt, mely minden eddiginél zöldebb volt. Köröskörül bárányok ugrándoztak, a lejtőn juhok legeltek. Most volt épp a birkanyírás ideje. Vastag bundájuk úgy fehérlett, mint a hegycsúcs felett duzzadó felhők. Innen már könnyen lehetett továbbjutni, mert a patak most sík vidéken át csobogott. útja egy házhoz vezetett, mely pontosan a csúcson állt, néhány vörösfenyő oltalmában.

Biztosan a ház gazdája vigyáz a forrásra, gondolta Francis, és kitartóan baktatott tovább. De először egyedül akarja megtalálni. Most már egyáltalán nem lesz nehéz, miután ilyen messzire követte. A ház közelében földbe süllyesztett cementvályú állt, és tele volt vízzel. Fölötte, a fák gyökerei között, egy csőből vékony sugárban forrás csörgedezett, ahol a vödröt meg lehetett tölteni. A forrásból kristálytishta víz csordogált. Mellette a nefelejcs kékebb, az örökzöld magasabb, a páfrány üdébb volt azoknál, amiket Francis eddig látott.

Leült az alacsony kútkávéra, fájó lábát a vízbe lógatta és körülnézett. A széltől tépázott vörös fenyők délfelé hajoltak, és pirosas tobozaik még jobban kiemelték a fák üde zöldjét. Mélyen alattuk nyújtózott a nagy sík vidék, gabonaföldekkel, parasztházakkal, a folyóval és a falvak templomtornyaiival. Francis nagy részét áttekinthette az útnak, melyen idáig jött. Visszafelé már nem lesz olyan nehéz. Fogalma sem volt róla, mennyi lehet az idő.

– Hé, te kis semmirekellő, hogy jössz ahhoz, hogy piszkos lábaddal beszennyezd a kutamat! Lépj ki belőle, ha mondom, mielőtt rád uszítom a kutyámat! .

Francis felugrott. Mikor a haragos pásztor látta, milyen kicsike, valamivel barátságosabban folytatta.

– Honnan jössz? – kérdezte. – Nem erről a vidékről való vagy. Még sosem mondták neked, hogy a forrásvizet nem szabad bepiszkítani?! Nehogy még egyszer rajtakapjalak!

– Bocsánat – dadogta a fiú, és le nem vette szemét a dühösen lihegő Chollie-ról. – Azt valóban nem tudtam. A folyótól idáig a patak útját követtem. Rockleigh-től jövök mindenütt a folyó mentén. Ez tényleg egy igazi forrás? És a magáé?

Rockleigh? – ismételte a juhász. – Az nagyon hosszú út egy ilyen kis fickónak, mint te vagy! És teljesen egyedül jöttél?

Francis bólintott. – Csak úgy találta ezt a forrást – kérdezte –, vagy kiásta? Vagy látta, hogy valahol tiszta víz buggyan ki a földből?

A juhász mosolygott. Ez a nedves, piszkos kis legény egyszerre megtetszett neki. A forrás volt minden büszkesége, de már apjáé is.

– Legjobb lesz, ha bemegyünk – biztatta Francist. – A feleségem majd mindent elmesél róla. Nekem dolgom van. De hogy akarsz ma este még Rockleigh-be visszamenni?

– A kerékpáromat útközben letettem – mondta a fiú bizonytalanul. – A szomszéd faluban egy út mellett. Upper Bowbridge-nek hívják. Csak odáig kell mennem.

Követte a juhászt egy csempével kirakott konyhába, melyben kicsi, barátságos tekintetű asszony fogadta őket, aki éppen teát főzött. Újszülött báránynak feküdt a kandalló előtti gyékényen. Nem sok látogatójuk lehetett itt a magas hegyek között, ahol a férje juhászodott, s az asszony láthatóan örült, mikor Francist megpillantotta.

– Nézd meg jól ezt a legénykét, mama – mondta a juhász, és hunyorított a szemével. –

Elcsíptem, mikor éppen a forrás vizébe tartotta a piszkos lábát. Rockleigh-től idáig követte a folyót, és most éppen azon gondolkodom, hogy fog visszajutni. Nemsokára lemegy a nap.

– A postás magával vihetné – mondta az asszony nyugodtan. – Fél óra múlva lekísérem őt a levélszekrényhez. A postautó Rockleigh felé megy. Ül le fiam, igyál egy csésze teát!

Francis valóban nagyon éhes volt, és örömmel odatelepedett egy tányér mazsoláskalács mellé. A juhász gyorsan felhajtotta a teáját, és elbúcsúzott.

– Mama mindent elmond majd a forrásról mondta. – De egyet soha el ne felejts: juhok nem isznak piszkos vizet. Be ne szennyezd soha a forrást! Most azonban mennem kell a bárányokhoz. Érezd jól magad, fiam!

Francis a kisbárány mellé telepedett a gyékényre, és kérdezgetni kezdett. Megtudta, hogy a juhász apja sok évvel azelőtt, mikor éppen nagy szárazság volt, feljött ide a hegyek közé, és az erdő szélén talált egy darabka földet, melyen a fa zöldje szinte harsogott.

– Ebből tudta, hogy mélyen a földben összegyűlt a víz, és a gyökereket lenről nedvesen tartotta. Elkezdett ásni azon a helyen, és vízre bukkant. Csakhogy azt a sár, a száraz avar és a fák gyökere teljesen elszennyezte. Ő azonban mindent félrekotort, és még mélyebbre ásta a forrást. A víz nemsokára tisztán buzogott elő. Akkor házat épített itt, juhokat vásárolt, és anyósomat felhozta ide. Férjem itt fent született, s mikor megnősült, én is ide kerültem. Férjemnek voltak fiú- és lány testvérei is, de ők mind a városba költöztek. Mi azonban itt neveltük fel gyermekeinket a juhok között, és nem cserélnénk senkivel.

– Soha nem apad ki a forrás? – kérdezte Francis.

Az asszonya fejét rázta. – Hogy teljesen elapadna, az soha nem fordul elő. A víz nagyon nagy mélységből tör a felszínre. Még abban a száraz esztendőben, amikor minden mező szinte sárgára aszott, még akkor is volt egy kis csorgás, és a mi legelőink zöldek maradtak. Most viszont mennünk kell fiam, különben elszalasztjuk a postautót.

Francis szomorúan búcsút intett a forrásnak, a kisbáránynak, a mazsolás kalácsnak, és a hegy másik oldalán megindult lefelé a juhász feleségével. A főút és a levélszekrény nem volt messze innen. Francis meglepődött, mikor az esti égboltot és a hosszú árnyékokat látta. Hiszen nem is olyan rég volt, hogy reggel felkerekedett!

– Nézz be hozzánk kedvesem, ha még egyszer erre jársz! – biztatta a juhász felesége, mikor Francis beszállt a barátságos postás kocsijába. – Örültünk a látogatásodnak. Meglátod, hamar otthon leszel!

A távolság valóban sokkal rövidebbnek tűnt a főúton át. A postás közvetlenül Upper Bowbridge-be hajtott, és a benzinkútnál kitette a fiút. Francis felvette a kerékpárját és hazakarikázott. A nap már lement, mikor a tanyára megérkezett, és a családot a legnagyobb nyugtalanságban találta. John bácsi elindult a keresésére.

Francisnak nem volt szerencséje: Katie [kéli] volt az első, aki megpillantotta őt.

– Téged agyon kellene löni, Francis – tört ki belőle. – Ilyen izgalmat okozni mamának és papának, és az idejüket ellopni! Én ugyan nem aggódtam. Tudtam, hogy csak a munka elől lógtál meg. Te lusta kis szörnyeteg!

– Egy pillanat, Katie! – Alison néni jelent meg az ajtóban, Martin és Chris nagy szemekkel követték. – Mondd, Francis, hol voltál? Ez valóban hallatlan dolog, hogy egyszerűen elmész! Mindnyájan úgy aggódtunk miattad!

Francis feltekintett rá. Csodálatos napja volt, de Katie jelenlétében nem akart beszélni róla. Hiszen semmi hallatlan dolgot nem tett. Majd később, ha már nem haragszanak, mindent el fog mondani a forrásról Alison néninek.

Mikor az asszony a fiú átszellemült tekintetét és örömtől ragyogó arcát látta, úgy

döntött, hogy átengedi férjének a feladatot: közölje ő Francisszal, hogy másnap otthon fog maradni. Vásárba menés helyett el kell végeznie a munkából ráeső részt. De először meg akarta tudni, hol járt Francis. Mindenesetre olyasmi nem látszott rajta, mintha a bandával autókerekeket szurkált volna.

A teázást ugyan befejezték, de félretett valamit Francis számára, és odaült mellé, míg a fiú evett. John bácsi visszatért, és nagyon megkönnyebbültnek látszott, mikor az elvezettet megpillantotta. Most éppen a borjúknál végezte munkáját.

– Hol voltál egész nap, Francis? – kérdezte Alison néni szigorúan. – Mindent mondj el nekem!

Francis ragyogó arccal fordult felé. – Megtaláltam a forrást – mondta egyszerűen. – Nem a nagy folyónak a forrását, mert az egész messze van a magas hegyekben. Azt hiszem, napokig tart, míg odajut az ember. De volt egy kis patak, és olyan zöld volt a fű, és én követtem egészen a hegy tetejére, és Alison néni, megtaláltam a forrást. Igazán megtaláltam! A földből jött elő kristály tisztán, és beletartottam a lábamat. De a juhász haragudott, mert soha nem szabad a forrást bepiszkítani, Alison néni. Bárányok nem isznak piszkos vizet. Aztán már nem haragudott a juhász, és hazavitt magával, és volt ott egy kisbárány, és adott nekem teát és mazsolás kalácsot – hatot megettem ...

– Ki adott neked, Francis?

– A juhász felesége. Ő etette a kisbárányt, mert a juhámának nincs elég teje. A juhász apja találta a forrást. Az mélyen lenn volt a földben, de a fű zöld volt, és ő minden piszkot, szennyet, régi avart félreketort, s akkor a víz tisztán tört elő, és attól kezdve ott laktak ... és a forrás sosem apad ki, még a legnagyobb szárazságban sem, és a fű mindig zöld. És postautóval jöttem haza. Ó, és az ember a benzinkútnál adott nekem egy zacskó krumpliszirmot, és láttam egy jégmadarat és sok nyuszt ... és jaj, majdnem elfelejtettem, szedtem egy pár nefelejcsot, ott van a kerékpártáskámban, de most már biztosan elhervadt.

Az asszony mosolygott, és megsimogatta a haját.

– Csodálatos napod volt, Francis – mondta –, de máskor előtte meg kell kérdezned, hogy elmehetsz-e. A szemed majdnem lecsukódik, szinte már alszol, menj most gyorsan az ágyba!

12. A tulipánágy

Francis azonban nem úszta meg olyan könnyen, mint gondolta. Másnap, közvetlenül reggeli után, John bácsi félrevonta, és megmagyarázta, hogy a munkából neki járó rész még vár rá, így otthon kell maradnia, nem mehet a vásárba.

– Nagyon sajnálom – mondta John bácsi –, de hát majd lesz még máskor is vásár. Mindnyájunknak csalódást jelent, mert szívesen vittünk volna magunkkal. Viszont neked is meg kell tanulnod, mi a rend.

Francisnak ez keserű csalódást okozott, de annál büszkébb volt, semhogy mutatta volna. Csak megrántotta a vállát, és felemelt fejjel odébbállt. Kis vigasztalása még maradt: Katinak nem lesz nyugalmas napja, az biztos. Majd ő gondoskodik róla, hogy olyan lármát csapjon, amilyet csak tud.

John bácsi pontosan megmutatta, hogy mi lesz a feladata. Aztán általános zűrzavar keletkezett, szendvicseket, termoszokat készítettek az útra, Alison néni pedig a konyhába sietett, hogy ismét rendbe hozzon mindent.

– Majd én megcsinálom, mama – mondta Kati. Menj csak, különben lekésed a buszt!

– Jól van – mondta édesanyja –, de az ebédből ne csinálj gondot! Majd gyorsan összeütünk valamit, ha hazajöttem. Időnként nézz egy kicsit Francisra, és napközben vigyél

neki egy kis frissítőt.

Kati az orrát fintorgatta és mindenesetre lezárta a nappalit, hogy a zongorázás szóba se jöhessen. Francis csak gondot jelentett. Máris hallotta fület sértő hamis éneklését a konyhaablakon át. Gyomlálás közben mindig rengeteg fölösleges zajt csapott. Kati gondosan feltakarította a konyhát, bezárta az ablakot és kiült fogalmazásával a ház elé, hogy Francistól hallótávolságon kívül legyen. Legszívesebben semmit nem vitt volna neki, mert véleménye szerint nem érdemelte meg. Ezért csak egy kis felhígított limonádét készített, elővett két régi, megszáradt süteményt, és fél tizenegy felé levitte a kertbe. Csodálkozására és felháborodására Francis alig kezdte meg a munkát, és éppen a folyó felől bandukolt.

Kati nekiesett.

– Te lusta fickó – kiáltotta –, hiszen te jóformán bele sem fogtál a munkába! Jól teszed, ha igyekszel, mert addig nem kapsz ebédet, míg készen nem leszel.

Francis felült egy hordó tetejére, és jeges pillantással végigmérte a lányt.

– Akkor dolgozom, mikor nekem tetszik. A te parancsodra meg egyáltalán nem. Nem vagyok a rabszolgád, azt csinálok, amit akarok. És addig maradok itt, ameddig akarok.

Katit elfutotta a méreg. Arca elvörösödött, és ami az elmúlt hónap alatt összegyűlt benne, az most mind előtört, mint egy vulkán.

– Bár soha be ne tetted volna ide a lábad! – kiabálta. – Nem mi akartuk, hogy ide gyere! Egyszerűen meghívtad magad, és mama meg papa voltak olyan udvariasak, hogy befogadtak. Te pedig még a kisujjadat sem görbíted, hogy segítenél nekik! Hálátlan vagy és utálatos! Mindnyájan tudjuk, hogy kövekkel hajigálsz a kacsákat, azonkívül hazudsz, csupa hazugság az összes buta történeted, amit testvéreimnek a puskákról meg a bombákról összezagyalasz! Még Chris is észrevette, hogy nem igaz. Egytől-egyik hazugság, te meg egy nagy hencegő vagy! Alig várjuk, hogy visszamenj oda, ahonnan jöttél!

Sarkon fordult és elrohant. Francis felemelte a limonádés poharat és utána vágta. Az közvetlenül a lány feje mellett repült el, és a ház falán darabokra tört. Francis némán állt, és nehezen lélegzett. Szeme dühösen szikrázott, arca krétafehér volt. Kati egyetlen megjegyzése maradt meg benne: „Alig várjuk, hogy eltűnj ... nem mi akartunk téged!”

Igaz ez? És ő még azt hitte, hogy mindnyájan örültek, amikor viszontlátták. Olyan biztonságban, olyan elrejtve érezte magát. Ha ez igaz, amit Kati mondott, akkor el innen! Azonnal! Ebben a pillanatban! Haragját és csalódását azonban először ki kell öntenie valakire vagy valamire. Kattival nem érdemes kezdeni, ő túl nagy. Körülnézett. Tekintete megakadt a kert napsütött színein, a sárgaviolán, az orgonabokor alatti tubarózsán, és Alison néni fő büszkeségén: a teljes virágzásban álló tulipánágyon.

Elrohant a szomorúfűzhöz, letört egy ágat, és odaállt a tulipánágy elé. Dühös gyönyörűséggel ütött, vágott, és egymás után csapkodta le a tulipánok fejét. Jó ideig tartott. Mikor befejezte, egyetlen virág sem állt a szárán.

Kati a konyhába futott, és leült az ablakhoz. Miután kicsit lehiggadt, mélységesen szégyellte magát. Hogy voltam képes ilyet mondani – gondolta –, rosszabb voltam, mint ő. Azonkívül nem is az igazat mondtam, mama és papa igenis örömmel fogadták. Szomorúak lesznek, ha elmegy.

Egy darabig elgondolkodva ült. Végül felkelt és visszament a kertbe. Talán meg tudja magyarázni, hogy nem egészen úgy van, ahogy mondta, és hogy szülei szeretettel fogadták, annak ellenére, hogy borzasztó lusta, szemtelen kis hazug volt. De a fiút már nem találta ott, ahol hagyta. A tulipánágy előtt állt, és Kati még látta, amint az utolsó piros virágot lekaszabolta.

Odarohant felé, de mikor a fiú látta, hogy jön, kiiskolt a kertből, és a ház mögé futott. Kati nem ment utána. Már úgysis késő lett volna. Letérdelt a megsemmisült tulipánágy mellé,

és kétségbeesve megpróbált néhány szétzúzott szárat és virágot ismét felegyenesíteni, de már nem lehetett.

– Pedig mama hogy szerette – kesergett Kati.

– Mama dugta el a hagymákat, és a tulipánokkal a templomot akarta díszíteni. Most mit fogok mondani neki?

Akkor észrevette, hogy kerékpár dökög át a köves udvaron. – Francis – kiáltotta -, gyere ide! – De a fiú csak visszaszólt valamit szemtelenül és már el is tűnt.

*Megjelent az Evangéliumi Kiadónál
(Folytatjuk)*